

S5 OBALNI

Številka 12, Letnik X

December, 2006

GLASILO RK JADRAN S59CST in

RK PIRAN S59HIJ

Glasilo obalnih Radioamaterjev

Uredniški odbor S5 Obalni



Glavni odgovorni
urednik in urednik rubrike
tehničnih člankov:
Gregor, S53RA



Urednik informativnih
prispevkov:
Vater, S51VI

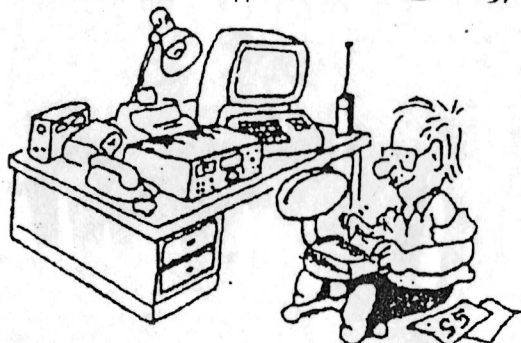


Direktorica ekspedita:
Danijela, S57NKI

Tehnični urednik in
polom strani:
Vanja, S59AV



Tisk: Rudi, S58RU



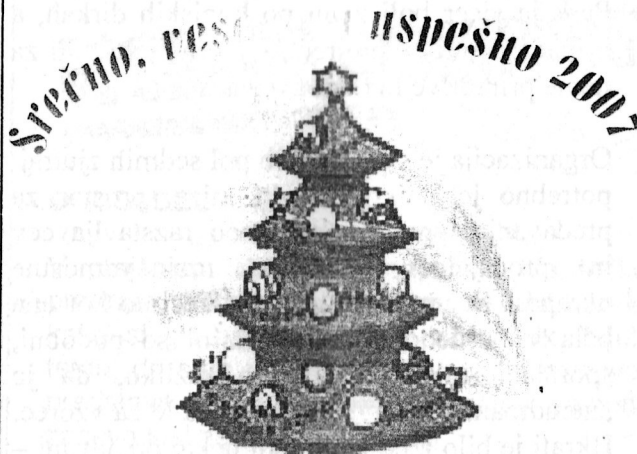
<http://fpp.hamradio.si/s5obalni/>

stran ureja:
Anka, S57ONE

Agar, S56RGA in Andrej, S57RW pripravljata teren za letošnji jubilejni, 10. novoletni sked. Če bo šlo vse po sreči, se jima tudi tokrat pridružim na vrhu Slavnika. Lanskoletna izkušnja nas je naučila, da je dobro imeti s seboj tudi rezervno „elektriko“. Andrej je za letos sicer naročil še več snega kot lani, a kot kaže ta zaenkrat zamuja. Vsekakor pa brez dvometrskih snežnih zametov ne bo tako zanimivo...

Seveda tudi ta december ne smem izpustiti obveznih zahval vsem, ki so kakorkoli prispevali k izhajanju s5obalnega v letošnjem letu. Prav vsi v uredniškem odboru so tudi letos svoje zadolžitve opravljali z odliko, seveda pa ne gre pozabiti avtorjev člankov in prispevkov - to smo v tem letu bili: S51AY, S51VI, S52RO, S52YS, S53AU, S53EO, S53RA, S56C, S56RGA, S56ZTT, S57AD, S57KV, S57LO, S57NWG, S57ONE, S57XX, S58RU, S59AV. Še prav posebej pa hvala vsem, ki si vzamete pet minut časa ter glasilo preberete.

Gregor, M/S53RA

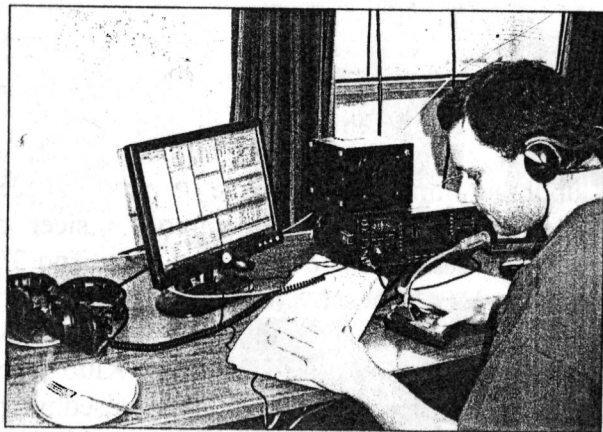


Whitton Amateur Radio Group, M2W

Po selitvi v zahodni London sem s pomočjo interneta raziskal, če je morda v bližini kak radio klub. Dokaj hitro sem naletel na radio klub Whitton, oddaljen le slabe pol ure hoje od sedanjega bivališča. Na spletnih straneh piše, da se dobivajo ob petkih zvečer in tako sem se nekega petka odpravil do klubskih prostorov. Te imajo v „Whitton Community Centre“, nekakšnem središču aktivnosti lokalnega družabnega življenja. Prostora, velikosti manjše šolske učilnice, nimajo v trajni uporabi, ampak praviloma le ob petkih zvečer. Plačujejo simbolično najemnino, in sicer ob obisku vsakdo prispeva en funt (približno 360 tolarjev) - znesek je torej odvisen od trenutnega števila prisotnih. Ob petkih se tako običajno zbere okoli 15-20 ljudi. Klub je bil ustanovljen leta 1988, trenutni predsednik pa je Garo, G0PZA. Oglašajo se s klicnima znakoma G0MIN ter GX0MIN, za nekaj kontestov na leto pa imajo odobren tudi klicni znak M2W. Pravijo, da je še največji

„problem“ ta, da se člani ukvarjajo z najrazličnejšimi dejavnostmi (od LF do GHz, pa konstruktorstvo, sateliti itd...), tako da je dostikrat kar malček težko spraviti vse na kup za skupno organizacijo nečesa.

V teh nekaj mesecih sem imel priložnost sodelovati pri dveh dogodkih v njihovi organizaciji. Konec oktobra so me povabili kot operaterja v CQ WW SSB kontestu. Priprave so se začele že več tednov prej. Poskrbeti je bilo potrebno za postaje, računalnike, ojačevalce, antene ter postavitev le teh (fiksno imajo namreč za KV postavljenih le nekaj žičnih anten in vertikalno), "setup" računalniške mreže, uglasitev ojačevalcev. itd. Organizacija je bila odlična, saj je vsak brezhibno opravil svoje delo. Dogovoriti pa se je bilo potrebno tudi glede uporabe prostorov skupnosti (cena za uporabo dvorane preko vikenda je za naše razmere kar zasoljena, cca. 40.000 SIT).



M/S53RA kot M2W

Aktivni smo bili kot M2W, v kategoriji velike moči M/S. Prvenstvena naloga kontesta je bilo

nabiranje izkušenj, saj je večina operaterjev bila brez ali pa z zelo omejenimi izkušnjami v KV tekmovanjih (najbolj izkušen operater – ki je tudi posodil eno postajo in ojačevalnik – pa je odšel na drugo lokacijo „nabirat točke“ za prihodnji WRTC). Cilj vikenda je bil izboljšati lanski rezultat, kar je uspelo za okoli 15 odstotkov – čeprav smo potihem upali na nekoliko več. V kontestu samem je bilo seveda tudi nekaj (sicer večinoma nadzorljivih) težav – računalniška mreža se je zaradi RF dokaj pogosto porušila (za „popravilo“ sta na srečo v večini primerov zadostovala že dva klika miške – le nekaj ur pred koncem pa je prišlo do popolnega sesutja in je bilo potrebno nadaljevati z dobrima starima svinčnikom in papirjem), kilovat in pol je skuril windom anteno, predvsem oddaja na 160m pa je baje nekajkrat tudi sprožila alarm bližnje knjižnice (na srečo nismo imeli neprijetnih obiskov iz tega naslova). Druga prireditve je bil radioamaterski sejem v bližnjem Kempton Parku, za katerega potek skrbi ravno ta radio klub (od organizatorja dobi zato tudi nekaj nezanimljivih finančnih sredstev). Kempton Park je sicer bolj znan po konjskih dirkah, a pripadajočo dvorano redno uporabljajo tudi za razne prireditve in dogodke.

Organizacija je stekla že ob pol sedmih zjutraj: potrebno je bilo pripraviti mize, prostor za predavanja, preveriti evidenco razstavljalcev in prodajalcev, poskrbeti za varnostne ukrepe... Sejem sicer ni velik, recimo kot ena hala v Pordenonu (tudi termini so podobni, spomladi in jeseni), s to razliko, da je „neradioamaterske“ krame morda le za vzorec. Hkrati je bilo izpeljanih tudi nekaj predavanj – o izkoristku majhnih zračnih anten, začetku

dela preko satelitov ter tudi zelo zanimivo programsko definiranem radiu.



HAM sejem Kempton Park

Na koncu dneva smo še pomagali pospraviti in naložiti razstavljenno robo dveh največjih razstavljalcev – trgovcev z radioamatersko opremo. Kar nekoliko impresivno je bilo videti nekaj kubičnih metrov radijskih postaj (seveda v pripadajoči embalaži) zloženih na vozičkih



Del ekipe GOMIN na sejmju Kempton Park.

oziroma v kombiju – kot darilo v zahvalo za pomoč pa je klub dobil novo triband UKV vertikalko.

Spletni naslov kluba:
<http://www.warg.info>

Gregor, M/S53RA

CW REVIVAL

V zadnjih dneh novembra sem se odločil, da ponovno pomagam zainteresiranim hamom obnoviti znanje iz (naučiti se) telegrafije. Na klubskem forumu sem napisal notico, preko Rudija, S58RU posredoval novico tudi članom S59CST in kak dan kasneje odnesel v klub ton generator in taster.

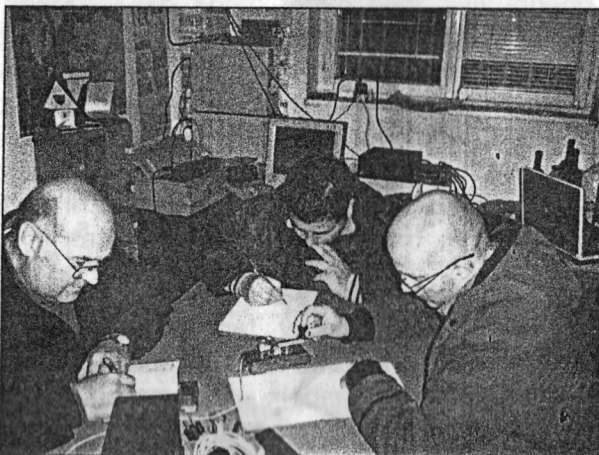
Ta taster in »zujalico« sta mi po opravljenem tečaju telegrafije že pred leti kupila Danijela, S57NKI in Boris, S57LO. Najbrž zato, ker smo se takrat učili telegrafije iz majhnega elektronskega sklopa, ki smo ga, po stari radioamaterski »znajdi se« navadi, iztrgali iz glasbenega telegrama. Rad se spomnim teh časov: Če si pač piko na tasterju predolgo držal, se je oglasila tiha milozvočna melodija iz čipa... Vseeno pa smo se telegrafije naučili. In to dobro.

Pred leti sem organiziral tak obnovitveni tečaj CW v Izoli. Na prvem srečanju nas je bilo kar nekaj, po tednu dveh pa le še dva. Čeprav je obnovitveni tečaj CW dokončal le en ham, sem še dandanes neizmerno vesel, ko ga slišim na bandu.

Z najnovejšo skupino se v radioklubu Piran dobivamo vsak torek ob 19h. Sam sicer zaradi

službenih obveznosti malce zamudim, vseeno pa nam uspeva vaditi in ker so fantje resni, sem prepričan, da bodo na pomlad rezultati tukaj! (S54V, S56RSV, S56ZTT, S57JEL, S57OWA)

Torej, fantje iz CW obnovitvenega tečaja, le POGUMNO NAPREJ!!!



Vsega spoštovanja vreden trud!

Vanja, S59AV

N1MM Logger

Free Contest Logging Software

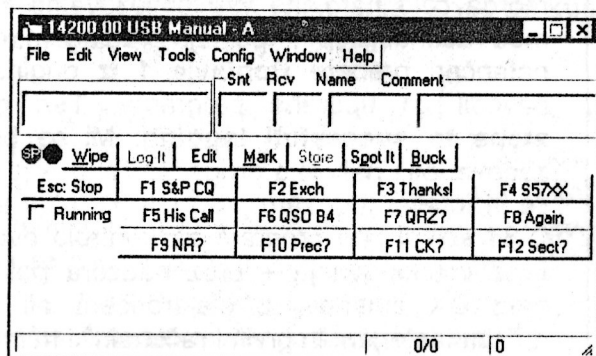
DRUGI DEL

V prejšnjem delu smo spoznali, kje lahko program, o katerem teče beseda, dobimo in kako si ga namestimo na računalnik. Kljub temu, da sem v tem nadaljevanju nameraval predstaviti vsa glavna okna programa, se bom zadeve lotil nekoliko drugače.

Vsakemu uporabniku programa, ki že ima nekaj izkušenj z računalniškim vodenjem tekmovalnih dnevnikov, poleg tega pa ima morda celo narejene vse povezovalne kable med računalnikom in postajo predlagam, da si natančno prebere **Poglavje 1** iz originalnih navodil za uporabo programa: **Ten easy steps to succesfull logging**. Mi se bomo zadeve lotili nekoliko drugače. Tako, kot sem se je loteval tudi sam pred leti, ko sem si na C-64 spisal prvi program za kontrolo dvojnih zvez v tekmovalju – brez nadzora postaje, brez DX clustrov, z elektroncem ali celo ročnim tasterjem in prvimi računalniki namesto plaht papirja za »dupe checking« (Še pomnite tovariši – Comodore C64 in slavna »radirka«?).

Ob zagonu programa nas pričaka glavno okno (**Entry window**). Namenjeno je vpisovanju zvez in, preko standardnih Windows menijev v zgornji vrstici, nadzoru nad delovanjem programa in potrebnimi nastavitvami. Natančneje si oglejmo odprto okno. Sredino zajema pet polj, v katere bomo vpisovali sprejete podatke, vendar POZOR. Število polj se spreminja glede na tekmovalje, v katerem sodelujemo. Ob prvem zagonu program se le ta postavi v **General logging** način. Se pravi - v način za vpisovanje običajnih zvez (pripravno za ILHW). Prvo polje je namenjeno klicnemu znaku, sledita oddan in sprejet raport, ime in komentar. Pod temi polji so tipke, s katerim določamo, kaj bomo počeli z zvezo, ki jo trenutno vpisujemo. **Wipe** ali bližnjica **Alt+W** nam zvezo briše, **Logi It** ali **Enter** nam jo shrani v dnevnik, s tipko **Edit** stopimo v način za podrobno popravljanje zvez (o tem več kasneje). Ostale štiri tipke, ki jim sledijo, nas v tem trenutku ne zanimajo! Prav tako nas ne zanimajo funkcijske tipke (**F1-F12**). Teh ne bomo potrebovali vse dotlej, dokler naše postaje ne povežemo z

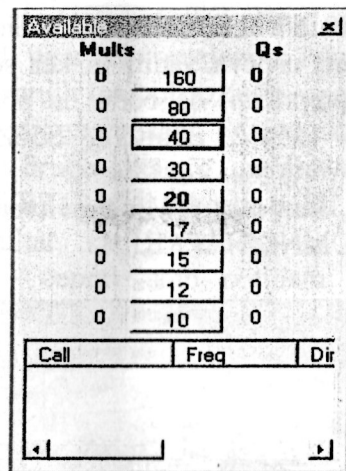
računalnikom! S tipko **Esc** se lahko rešimo s kake zagate – kaj več o njenih drugih nalogah bomo izvedeli kasneje.



Kaj nam še pove okno? V naslovni vrstici okna se nahaja oznaka **14200 USB Manual – A**. Ker program ne more prebrati frekvence iz naše postaje, se postavi na privzete nastavitve, te pa so: ročni način dela (**Manual**), predvideva se, da uporabljamo **VFO A** in da smo na frekvenci **14200kHz** v **USB** načinu dela.

Kako zamenjati način dela? Enostavno! V polje za vpis klicnega znaka vnesite **CW** in pritisnite **Enter**! Napis v naslovni vrstici okna se bo spremenil. Kako spremeniti frekvenco? Nič lažjega – v polje za znak vnesite npr. **7010** in ponovno **Enter**. Poizkusite različne kombinacije in preverite, kaj nam program pusti in kaj ne. Frekvenca, ki jo tu napišemo, prav tako pa tudi vrsta dela, se bo zapisala v bazo in kasneje, po koncu tekmovanja, tudi v Cabrillo obliko dnevnika, ki ga običajno pošiljamo organizatorju. Zato pazimo na dosledno menjamo CW in SSB načinov dela, za frekvenco pa vpišimo nekaj smiselne – 14005 in SSB ne sodita ravno skupaj.

Bolj pregleden nadzor nad tem, na katerem bandu se nahajamo bomo imeli, če si odpremo sledeče okno:

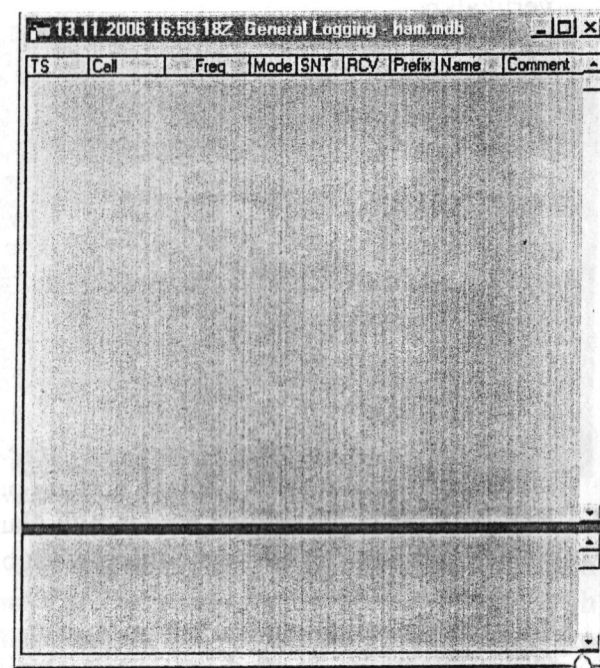


Na namizje si ga prikličemo s pomočjo menijske vrstice v glavnem oknu: **Window->Available Mult's&Q's**. Množilci (**Mults**) in zveze (**Qs**) nas v tem trenutku ne bodo zanimali, prav tako tudi ne spodnji del okna. O teh zadevah kasneje – ob uporabi DXclustra. Trenutno nas bodo zanimali predvsem gumbi, z oznakami frekvenčnih področij (bandov) Izbran band, v našem primeru je to **20m**, je **odebeljen**. Na sliki se nahajajo gumbi za vse bande, saj imamo trenutno odprt običajni log. V tekmovanjih boste imeli prikazanih le »standardnih« šest bandov, brez WARC-ov. Z klikom miške na posamezni gumb zamenjamo band.

Do sedaj smo spoznali dve možnosti za menjavo bandov in sicer: direkten **vpis frekvence** in **klik** z miško na ustrezen **gumb**. Spoznajmo še tretjega – to pa je s kombinacijo tipk **Ctrl+PgUp** in **Ctrl+PgDown**. Na ta način se pomikamo po bandih gor in dol. S časoma boste že spoznali, kateri način vam najbolj ustreza.

Tako. Sedaj pa potrebujemo vsaj še okno, v katerem bomo imeli pregled nad zvezami, ki jih vpisujemo – nad našim dnevnikom. Okno prikličemo preko menijske vrstice: **Window-**

>Log ali pa z bližnjico **Ctrl+L**. Okno je vidno takole:



V tem trenutku je dnevnik verjetno še prazen, razen če niste že poizkusili vpisati kako zvezo. V naslovni vrstici okna se nahajata datum in ura – **13.11.2006 ob 16:59:18Z** sem »zamrznil« sliko ☺, ki jo sedaj tu gledate. Sledi naziv tekmovanja – **General Logging** (v našem primeru) in pa ime baze, v katero se shranjujejo podatki – **ham.mdb**. Okno je razdeljeno na dva dela. Preko **zgornjega** dela imamo vpogled v celoten dnevnik. Število stolpcev je ponovno odvisno od vrste tekmovanja. Namen **spodnjega** dela bom najlažje ponazoril s primerom. Predvidevamo, da imamo v dnevnik, poleg drugih zvez, vpisane tudi zveze s postajama **S57X** in **S57XX**. Ko pričnemo vpisovati nov znak s prefiksom »S57« opazimo, da se bodo v spodnjem oknu po **tretji** vpisani črki, oziroma številki, prikazale vse zveze s postajami,

katerim se znak začne na »S57«, če vnesemo še »X« (S57X), se nabor zvez zoži le na zveze s postajama S57X in S57XX. Ko pa dodamo še en »X« (sedaj imamo S57XX), nam ostanejo samo še zveze s to postajo – pod pogojem, da ni v dnevniku zveze s postajo, ki ima 3 črke v sufiksu in se začne na S57XX. Pomembno je, da se tu prikazujejo zveze le iz aktivnega dnevnika – se pravi iz tekmovanja, v katerem trenutno delamo. V primeru, da želimo uporabljati Master.dta bazo (baza obsega nekaj 10000 znakov, ki se redno pojavljajo v večjih tekmovanjih), si moramo odpreti okno **Check (Window->Check)**. Predpogoj za uporabo tega okna je seveda, da imamo naloženo Master.dta bazo, o kateri je bilo že govora v prejšnjem delu.

Tako, sedaj imamo odprta vsa okna, ki jih trenutno potrebujemo. Zadnji čas je, da v naš dnevnik vpišemo nekaj zvez. Pa dajmo!

Vpišite klicni znak in pritisnite **preslednico (Space)**, ki je glavna tipka, za pomik med polji. Opazite, da program sam vpiše privzee nastavitve za prejet in poslan raport (599) Vpišite še ime (**Name**), kateremu ponovno sledi pritisk na Space in komentar (**Comment**). Ko smo vnesli vse, kar želimo, bomo z tipko **Enter** (ali klikom na **Logi It**) zvezo shranili. Vnosna polja v glavnem oknu se izpraznijo, zveza se pojavi v zgornjem delu **Log** okna. Vnesite še nekaj zvez. Preizkusite, kaj vam program dovoli. Ker gre za običajen log, bo program shranil zvezo tudi takrat, če boste vnesli samo klicni znak in pritisnili **Enter**. V tekmovanjih temu ni tako – tam morate imeti vpisane vse podatke, ki jih zahtevajo pravila (to seveda velja ta tekmovanja, ki jih program podpira). Poizkusite vnesti znak, ki ga že imate vpisanega. Kaj se zgodi? V glavnem oknu se vam z rdečimi odebeljenimi črkami napiše **Dupel** – dvojna zveza.

Za pomik med vnosnimi polji lahko uporabljamo tudi **Tab** tipko (tabulator). V tekmovanjih jo bomo najverjetneje bolj poredko potrebovali, v temle primeru pa nam bo prišla kar prav. Vpišite znak in pritisnite **Tab**. Program bo avtomatsko vnesel privzete nastavitve za sprejet in oddan raport, vendar se bo kurzor postavil na **S** cifro v oddanem raportu. Tako bomo lahko brez zamudnega brisanja privzetega raporta popravili **S** vrednost. Še enkrat pritisnite **Tab**. Kurzor se bo postavil na **S** cifro v sprejetem raportu. Zgodba od zgoraj se ponovi. Kaj nam še omogoča uporaba tipke **Tab**? Če držimo tipko **Shift** in pritisnemo **Tab**, se bomo pomaknili za polje nazaj – tega s **Space** tipko ne moremo, zato si to kombinacijo kar dobro zapomnite! Uporabo tipk **Space**, **Tab** in **Shift+Tab** lahko medsebojno kombiniramo tako, kot nam trenutno ustreza.

Sedaj bi morali v dnevniku že imeti vpisanih nekaj zvez. Ste morda poizkusili med vpisovanjem zamenjati band ali vrsto dela? Ne? Kar dajte. Vpišite še nekaj zvez na drugem bandu in z drugo vrsto dela, preden nadaljujemo!

Prav zagotovo se vam je kdaj zgodilo, da ste prehitro pritisnemo tipko **Enter** in s tem zvezo shranili v **Log**. Tudi v klasičnih, papirnih, dnevnikih se je to dogajalo. Če si na papir pisal z navadnim svinčnikom, popravki niso bili problem (v ostalih primerih je nastal zmazek), tako kot tudi v elektronskem logu niso. Kaj storiti? Najenostavnejše in najpogostejše uporabljeno popravljanje je tako imenovani »**QuickEdit**« način. Pritisnite kombinacijo tipk **Ctrl+Q**! Zadnja zveza, ki ste jo shranili, se bo ponovno prenesla v glavno okno. Da ste v načinu »**hitrega popravljanja**« vas opozori tudi napis nad poljem za klicni znak Vnesite popravke in pritisnite **Enter**. Popravljen zveza se bo shranila v bazo.

Vendar **POZOR!** Program ne preverja, če boste pri popravljanju naredili kako neumnost. Čisto normalno bo prežvečil tudi podatke, ki z realnostjo nimajo nobene zveze. Zato pazite, kaj delate.

Ste napako opazili par zvez nazaj? Ni problema. Vsak pritisk na kombinacijo tipk **Ctrl+Q** vas pomakne za eno zvezo nazaj v logu, kombinacija tipk **Ctrl+A** pa eno zvezo naprej. Izbrana zveza, ki se bo prenesla v glavno okno, je v dnevniku označena z temnejšim ozadjem.

Še en način je, da stopimo v način za hitro popravljanje – to je z dvojnimi klikom na ustrezno vrstico v oknu dnevnika.

Ste pomotoma vstopili v način za hitro popravljanje zvez? Brez kakršnih koli posledic za shranjene podatke se iz njega umaknete z tipko **Esc**.

Hitro popravljanje nam omogoča dostop le do dela podatkov, ki se shranijo z vsako zvezo. Več zadev lahko spreminjamo preko okna **Edit Contact**. Do njega pridemo z bližnjico **Ctrl+Y** ali pa z klikom na gumb **Edit** glavnega okna. V oknu se nam bo pokazala zveza, ki ima Log oknu temnejše ozadje. Posamezna polja, ki jih lahko spreminjamo so razumljiva, prav tako pa tudi gumbi v spodnjem delu okna nebi smeli delati težav. Ponovno opozarjam, da je potrebno biti pazljiv, kaj počnemo! V našem primeru je sicer vseeno, kaj z dnevnikom počnemo, v tekmovanju pa lahko zaidemo v težave.

Še dva ukaza preizkusimo. En je uporaba gumba **Wipe** (ali pa **Alt+W**), drugi pa kombinacije tipk **Ctrl+D**. O uporabi prve je bilo govora že na začetku, pri predstavitvi glavnega okna. Drug ukaz nam briše zvezo, ki je že shranjena v dnevniku – zvezo, ki ima v oknu dnevnika temnejše ozadje. Bodite pozorni, ker brisanja ni možno razveljaviti!

Tako! Za trening in spoznavanje z glavnimi ukazi za vpis in popravljanje zvez je dovolj. Morda za danes samo še to, kako program zapustimo. Vedno deluje **Alt+F4**, klik na **File->Exit** ali pa klik na »X« v glavnem oknu. Če boste kliknili »X« v katerem koli drugem oknu, se bo zaprlo le to okno, program bo še vedno deloval. Ponovni zagon programa vas bo postavil na mesto, kjer ste pri izhodu končali – to si velja zapomniti!

Vsak, ki se bo malce poglobil v navodila za uporabo, bo prav gotovo našel še kak način. Kako lahko aktiviramo kakega od ukazov, ki smo jih spoznali v tem delu.

Prihodnjič nekaj več o tem, kako si pripraviti vse potrebno za pravo tekmovalstvo, na kaj je potrebno biti pozoren pri konfiguraciji in kako na koncu izvoziti dnevnik v Cabrillo obliki dnevnika. Ker bo konec januarja 2007 na sporedu CW del CQ WW 160M tekmovanja, bom najverjetneje vse skupaj predstavil kar na primeru tega tekmovanja.

Jure, S57XX

S5-CWF

Leto bo naokoli in čas je, da se malce ozremo nazaj. Telegrafija se, čeprav je sedaj ni več potrebno znati za delo izpod 30MHz, še vedno dobro drži. Neovrgljivo dejstvo je pač, da je – pa čeprav se je je potrebno prej naučiti, kar pač marsikomu ne diši – in če odmislimo delo s PC in raznimi PSK in podobnimi načini dela, še vedno najboljši mode za DX-anje s skromnimi tehničnimi možnostmi. Da poenostavim: več kot vložimo v znanje (npr. telegrafije), manj globoko je potrebno seči v žep pri nakupu tehnike. Sicer pa ni samo

ekonomska plat razlog za ukvarjanje s telegrafijo. Telegrafija je bila skozi vso radioamatersko zgodovino koristna in zvesta spremljevalka radioamaterjev, kar se kaže tudi v današnjih dneh, ko so jo po zgledu komercialnih uporabnikov in v duhu populizma za ceno znanja poskusili degradirati tudi v naših (radioamaterskih) vrstah. Toda, kot je očitno tudi z bandov, CW še ni v ropotarnici, pa čeprav bi si marsikdo to želel... Člani S5-CWF so radioamaterji, ki so zadostili pristopnim pogojem:



Ustanovitelji:

S59AV (S5-CWF #001), S57RW (S5-CWF #002), S57LO (S5-CWF #003), S53AU (S5-CWF #004), S53EO (S5-CWF #005), S53MA - sedaj S56C (S5-CWF #006), S53Z (S5-CWF #007) SK

Člani:

Rudi S57NPR (S5-CWF #008), Jelka S57NW (S5-CWF #009), Dane S57CQ (S5-CWF #010), Valter S51VI (S5-CWF #011), Vlado S57KV (S5-CWF #012), Robert S59J (S5-CWF #013), Jože S51WO (S5-CWF #014), Gabor YU7WJ (S5-CWF #015), Gregor S57VGE, sedaj S53RA (S5-CWF #016), Zvezdan S51OZ (S5-CWF #017), Roberto S57RR (S5-CWF #018), Jožef S51IG (S5-CWF #019), Milan S58MU (S5-CWF #020), Franci S57MZO (S5-CWF #021), Darko S57AX (S5-CWF #022), Marko S57MPU (S5-CWF #023), Jože S53AF (S5-CWF

#024), Marijan S53AT (S5-CWF #025), Daniel S52RT (S5-CWF #026), Karl S51SX (S5-CWF #027), Slavko S51JE (S5-CWF #028), Ivan S57MI (S5-CWF #029), Jure S57XX (S5-CWF #030), Damijan S58G (S5-CWF #031), Milovan YU1PC (S5-CWF #032), Stane S52RO (S5-CWF #033), Leslie OM2VL (S5-CWF #034).

Srečno in zdravo 2007 članom S5-CWF group!

Vanja S59AV (S5-CWF #001)

PRVO IN NE ZADNJE DESETLETJE

Še nekaj dni nas ločuje od leta 2007. Prednovoletni in predbožični čas je čas obdarovanja in lepih želja, pa tudi čas za sprostitev, ko pogledamo na odhajajoče leto in naredimo pogled nazaj ter zastavimo nekatere načrte za naprej. 2007 bo obeležilo 10 letnico izhajanja S5 Obalnega, na kar smo vsi lahko ponosni. Ponosni predvsem na dejstvo, da je nekaj takega mogoče le zaradi volonterstva in predanosti hobiju. Ko so se v avgustu, septembru in oktobru 1997 rojevale prve številke, mislim da nihče izmed udeležencev ne bi upal kaj takšnega napovedati. Pa vendar. Tu smo, vstopamo v leto 2007, ko se bo zgodila tudi 120 številka S5 Obalnega. Retrospektiva je bila že na ogled l. 2005 na sejmu v Fierdrischafnu, ko je bil celoten štant prekrit z izseki iz glasila. Impozantno v takšni meri, da so tudi zvoneča DX imena zastala, poklepetala in spila pijačko ali dve. V zadnjih časih sem dobil kar nekaj vprašanj, ali S5

Obalnega ne bo več. Seveda nad tem nisem presenečen. Bralce predvsem zanima zakaj, čeprav mi odgovor povedo ali napišejo sami: ukinitve denarnih sredstev, ki jih glasilo potrebuje za distribucijo (razmnoževanje, poštni stroški). Javno lahko potrdim samo razmislek o tej temi predsednika RK Koper. Seveda je denar ključen za delovanje klubov, a na žalost tam, kjer ga je manj, je še vedno več druženja, več zadovoljstva in rezultatov. Ideja S5 Obalnega je bila in ostaja v tem, da združuje radioamaterje na Obali, kjer ima vsak radioamater lahko medij za obveščanje in podajanje svojih stališč. Kjer je radioamater OC ali YL z imenom in klicnim znakom, je nekdo, ki lahko prispeva in tudi pridobi. Desetletnica izhajanja je dokaz, da imajo tudi radioklubi koristi od članov, če jim nekaj ponudijo. In Glasilo je brez dvoma nekaj, kar nima vsak radio klub, kaj vsak, niti vsak 10. ali 20. ne. Pravzaprav po meni znanih informacijah, niti eden v S5. Naše glasilo je plod medsebojnega altruizma posameznikov, ki je prerasel svojo osnovno zamisel. Konec koncev je tudi EU prerasla vizijo svojega iniciatorja. Seveda je potrebno omeniti tudi Oba Radiokluba, katerih glasilo je S5 Obalni. Glasilo naj bi poneslo »glas« novice in informacije tudi o klubskem življenju. Za RK Jadran tega v zadnjem času ne morem reči. Izboljšali bi se lahko predvsem na področju informiranja članov, bodisi o klubskih akcijah, tekmovanjih, sestankih, volitvah v zvezo, skedih s pobratenimi Ferrarci, ipd. Roko na srce, predsednik to poskuša narediti z občasnimi e-sporočili, kar ne uspeva najbolje. Če smo Indijanci kritični do Zveze in nelogičnosti, ki se dogaja vrsto let, lahko zmoremo tudi pogum in pometemo pred

lastnim pragom. Ker sem član RK Jadran in tudi podporni član RK Piran, upam reči, da sta imela kluba ob svoji 50 letnici kaj za predstaviti in pokazati. Sam sem predvsem ponosen na vso tradicijo in dosežke »prednamcev« in tudi dosedanjega prispevka naše (skoraj OT generacije). Klub dandanes predstavlja druženje podobnih interesov. Velikokrat sem slišal, da člani za klub nič ne naredijo in preveč pričakujejo. Isto argumentacijo lahko slišimo že leta od Zveze, katerih člani so klubi. In če v klubih socialnega življenja ni, potem vemo tudi, zakaj višje zadeve ne morejo delovati. Dejstvo je, da mora vodstvo pripraviti program, ki bi pritegnil člane, če ne drugega, jih povprašati po željah. Prepričan sem, da bi marsikdo dodal še kakšen kamenček v mozaik, če bi imel dodaten vzgib s strani kluba (beri vodstva). No, namesto razmišljanja, kaj bi lahko spremenili na bolje in se izboljšali, gredo nekatera razmišljanja v smeri kaj bi lahko ukiniteli. Zakaj pa? Sam ne poznam vsote, ki jo posamezni klub nameni našemu Glasilu za poštno stroške ipd., in vesel sem, da mi tega ni potrebno imeti v glavi. To pomeni le, da je veličina glasila v skupini, ki ga pripravlja in ne v kateremkoli posamezniku. Torej, zakaj lobiranje okrog morebitne ukinitve glasila? Kakor koli že, glasilo ni nastalo zato, ker bi imelo denarno podporo, ampak ravno nasprotno in ocenjujem, da bo živelo še naprej. Pozivam vse bralce, še posebej člane RK Jadran, naj se oglasijo in povedo svoje mnenje oz. želje ali želijo glasilo še naprej, ter kakšne spremembe bi v splošnem želeli (s56c@siol.com, s5obalni@yahoo.com).

ZRS zgodba se nadaljuje in celo krepí; nihče se ni prijavil kot kandidat za predsednika. Nekaj

po ve tudi to. Predvsem je vprašanje ali klubi sploh potrebujejo zvezo. Seveda si ob stanju apatičnosti (v veliki večini, ne pa povsod) do dela društva tudi ni pričakovati, da bi se zadeve kaj prida popravile. No, zadeve se prej ali slej spremenijo. Direktno analogijo, da spremembe pridejo same po sebi, lahko potegnemo iz primera gospodarstva in sicer iz primera GZS, kjer se bo mnenju rodila korist za člane. Seveda ne gre primerjati društva z gospodarstvom, čeprav bo primerjava potrebe po spremembah in reformah v paraleli še kako držala.

Letos smo se poklonili spominu na SK Žarka S53Z. Hvala vsem, ki so se udeležili tekmovanja. Prav tako vljudno vabljeni na dogodek podelitve, ki v soboto zadnji ali predzadnji vikend v januarju 07.

Vsem bralcem, sodelavcem in članom obeh RK želim vesel Božič, veselo in srečno 2007, obogateno z zdravjem, DXi, € in dobro voljo.

73 es GD de Alen, S56C

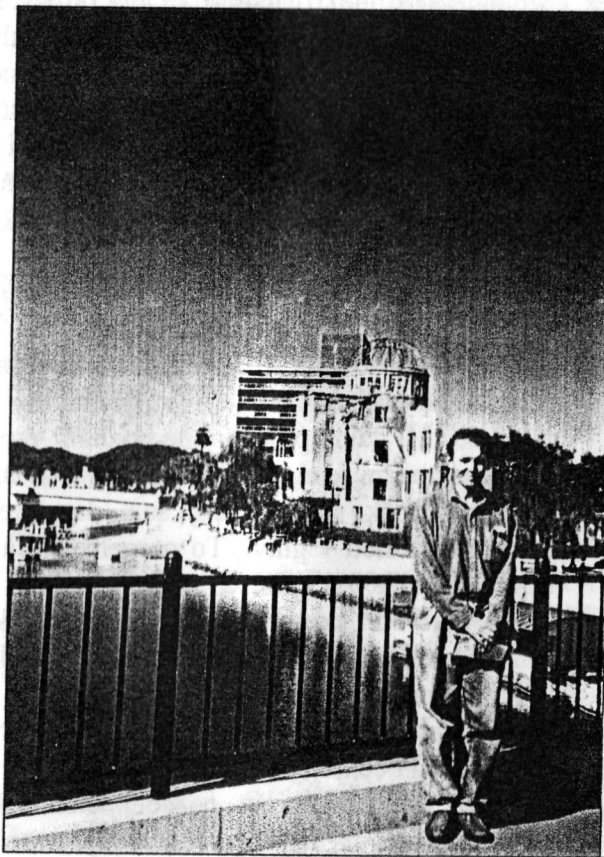


MIRKOVE ZGODBE X

JAPONSKA Zgodba o prijateljstvu III

Japonska krilatica pravi, da v Osaki radi dobro jedo, v Kyotu so pa radi gosposki. Vsekakor to ni mišljeno pejorativno - Osaka je pač staro trgovsko mesto, Kyoto pa že od Heian obdobja (794 – 1192) duhovno, kulturno središče Japonske. Kadar Japonec omeni *miyako* (prestolnica) ne misli na Tokyo, politično – administrativno in ekonomsko središče Japonske, temveč na Kyoto, simbol japonske kulture in prefinjenosti. Tu je, pred okroglo tisočletji, nastal tudi zgodovinsko, namreč v zgodovini svetovne književnosti prvi roman, *Genji monogatari* (Zgodbe o princu Genjiju) dvorne dame Murasaki Shikibu, ki skozi ljubezenske avanture princa Genjija kot skozi ogledalo opisuje intrige in težko življenje dvornih dam, pa *Makura no sōshi* (Zapisi izpod vzglavja) Sei Shōnagon, ki po obliki še vedno nimajo kakrkoli stilske primerljivosti v zahodni književnosti. Pravzaprav je japonska književnost Heian obdobja fenomen svoje vrste. Podobno, kot so izobraženci v Evropi v tistih časih pisali v latinščini, se je na Japonskem uporabljala kitajščina. Ženskam, tudi zelo izobraženim dvornim damam se pa ni »spodobilo« razkazovati svojega znaja ampak so pisale v japonski fonetični, »ženski« *hiragana* pisavi, za razliko na starejšo »moško« *katakana* pisavo, ki so jo uporabljali predvsem

budistični duhovniki za označevanje izgovorjave kitajskih in sanskrt besedil, ter so tako ustvarjale japonski knjižni jezik. Poleg književnosti tega obdobja, za katero je značilno *mono no aware* (»lacrimae rerum«, žal zaradi minljivosti vsega), je pod vplivom budizma prišlo do razcveta arhitekture, slikarstva, umetelnih obrti, in vse to je ostalo najbolj značilno, ohranjeno in najbolj vidno v Kyotu.



A izlet v Kyoto bi zaradi bližajočega tajfuna (japonsko *taifu*, kitajsko *dáfeng*) skorajda odpadel, oziroma bil prestavljen. Zaradi

varnosti namreč japonski hitri vlaki ob slabem vremenu ne vozijo. S pripravljeno prtljago smo v avli Instituta nestrpno čakali na odločitev. Iz svinčeno sivih oblakov, ki so se skoraj dotikali streh je rahlo pršelo, in kljub pozni dopoldanski uri je zunaj bilo turobno mračno, kot da bi se že nočilo. Končno so nas malo po 11. uri vkrcali v avtobuse proti glavni tokijski železniški postaji ter nam spotoma razložili, da si bomo vagon na *shinkansenu*, sicer rezerviran za nas, morali deliti s potniki, ki so pot načrtovali s katerim od zgodnejših, odpovedanih vlakov. Izgleda, da imajo potniki vlakov na daljše razdalje povsod po svetu enako navado, namreč, ko vlak krene, odpreti torbe in popotne cule ter pričeti jesti. Sopotnica, simpatična debeluška, namenjena v Nagoyo, je iz torbice potegnila zavoj *onigirijev* (riževi cmoki, zaviti v alge), mi ponudila, naj jih poskusim, ter poželjivo škilila proti škatli z *obentō* (zapakirano kosilo, ki so nam ga razdelili pred potjo – kosilo v menzi Instituta je ta dan odpadlo) na mojih kolenih. Seveda sem ji ponudil, naj mi pomaga, pospraviti dobrote, ki jih je škatla skrivala, in kmalu sva klepetala kot stara znanca. Ko je vljudno pohvalila mojo japonščino (*Nihongo ga ojoyōzu desunē* – »Vaša japonščina je izvrstna«), je, ko sem ji zelo dvoumno odgovoril *Anata mo ojoyōzu desunē* (»Tudi vi ste zelo dobri«), v smehu dvignila roko, kot da me bo klofutnila. ☺ Pršenje iz oblakov, ki nas je spremljalo vse od Tokija, je vmes prerastlo v dež, v Kyotu nas je pa pričakal že pravi naliv. Zaradi zamude ob prihodu in zaradi slabega vremena je obisk stare cesarske palače, predviden za to popoldne, žal odpadel. Iztovorili so nas v hotelu, ki nas je gostil nekaj naslednjih dni, povedali, da imamo prosto

popoldne, ter zaradi za to noč napovedanega tajfuna odsvetovali, da zapuščamo hotel. »Kdo pa bo v takem hodil ven?!« sem razmišljal, ko sem poslušal bobnenje dežnih kapelj, ki so neusmiljeno prala okna ter ječanje vetra v vejah borov in ceder v parku blizu hotela. »Obvestiti moram, kot sva se dogovorila, JA3FTF, da sem prispel v Kyoto, ter se dogovoriti za srečanje, ko se vreme vsaj malo izboljša...« sem pomislil ter poiskal telefonsko številko v notesu. »Stanujem v bližini, v petih minutah bom tam. Počakaj me v avli hotela, prosim.«, je Shódo Aoki odgovoril in odložil slušalko. Nekaj minut kasneje je v hotel vstopil možakar obrite glave v čajnorjavi duhovniški obleki, stopil do mene ter vprašal »*Šibildža san desuka?*«

»Hai, *Šibilja desu*«, se mu predstavim. »Pojdiva na večerjo, tu v bližini je izvrstna *tempura* restavracija« me je povabil. »Ne vem, svetovali so nam, naj ne zapuščamo hotela.« sem mencal. »Ne skrbi, vse bomo uredili.« Stopil je do profesorice Junko Sakurai, v katere skupino sem spadal, ter zagotovil, da prevzema odgovornost zame.

Japonska je polna specializiranih restavracij, v katerih strežejo le posamezne vrste jedi, recimo *sóba* (rezanci iz ajdove moke), *udon* (vrsta testenin), *osushi* (riževi cmoki s surovo ribo, rakci in pekočo *wasabi* omako, *tempura* (ocvrta zelenjava in ribe), itd. Beseda *tempura* je pravzaprav portugalskega izvora iz časov pokristjanjevanja Japonske. Katoliški menihi – misijonarji so, kadarso hoteli zaužiti kaj na hitro (*ad tempora*), povaljali kose zelenjave, ribe ali kar je pač bilo pri roki, v moki ter ocvrli na vročem olju, Japoncem je pa tak način priprave hrane hitro postal všeč in so ga prikrojili malo po svoje.

Ob večerji sva z gospodom Aokijem spraznila še vsak po steklenico *Kirin* piva, ki ga na Japonskem prodajajo v litrskih steklenicah, po okusu pa zelo spominja na naše »Zlatorog« pivo. Pa saj so *Goldhorn* sorto hmelja zanj Japonci uvažali iz Savinjske doline!



Ko sva po večerji sedla v avto (dež je lil že v curkih kot iz kakšne vaške gasilske brizgalne in prepričan sem bil, da se vračamo v hotel), mi gospod Aoki reče »*Šibildža san*, malo presenečenje zate imam.« Dober kilometer vožnje po kvartu *Nakagyo*, ki je z enonadstropnimi lesenimi hišami, lesenimi napušči in kamnitimi svetilkami ob vogalih uličic obdržal izgled Kyota še iz časov princa Genjija, Sei Shónagon, Murasaki Shikibu in ostalih dvornih dam, prazne ulice in silhuete dreves, ki so ječala pod tulečimi sunki vetra pa so mi dajali vtis, kot da smo se vrnili tisočletje nazaj. Ko smo ustavili ob hiši s kaligrafsko izpisano ploščico z znamenkami *Shirasu*, sem se nenadoma spomnil večera v Sevnici dober mesec po Ljubičini smrti ter CW zveze z JR3HII v japonščini (s pomočjo »plonka« in mrzličnega listanja po slovarju) ter QSL kartice, ki je prispela dan pred mojim povratkom na delo, z nekaj vzpodbudnimi besedami v japonščini. Taeko san, sivolasa, zelo simpatična in neprekosljivo ljubezniva gospa šestdesetih let se je spominjala te zveze

ter se prijazno smehljala, ko sem omenil, da sta mi najina zveza in njene vzpodbudne besede na QSL kartici pomenile dodatno motivacijo za učenje jezika in spoznavanje japonske kulture. Škropotanje vode v strešnem žlebu in zvoki neurja, ki je čedalje bolj divjalo so mi vzbujali občutek mraza, skodelica čaja, ki je s svojo težo ravno prav prilegala v dlan ter sproščen klepet sta me pa prijetno grela. »Še en obisk naju čaka, morava se posloviti.«, mi je šepnil gospod Aoki, ko sem skodelico odložil na mizico.

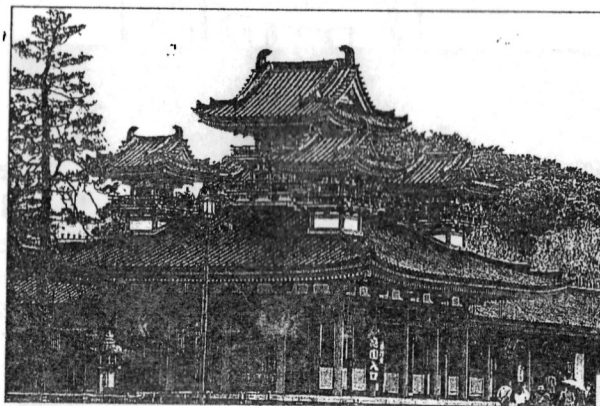
Dva bloka zgradb stran smo se ustavili pri gospe Masako, JM3ADQ in njenem možu Yoshikazu »Hama« Hamaguchi, JL3VWI. Nasmeljali smo se, ko sem omenil, da sva z JL3VWI na neki način soimenjaka – pomenski prevod imena Yoshikazu bi bil namreč »Miroslav«. Kmalu po skodelici čaja je v *osetsuma* (dnevna soba) vstopila stara, sključena ženica. Aoki san mi je s komolcem dal znak, naj ga posnemam, ter se v pozdrav s čelom dotaknil tal. Japonci globoko spoštujejo starost in v vlakih se nikoli, niti v najhujši gneči se ne bo zgodilo, da bi kdo sedel na s srebrnosivo prevleko označene sedeže, rezervirane za starostnike. Gospa, Yoshikazujeva mati (letos novembra je dopolnila 90 let) se ukvarja s slikanjem v tušu in s pisanjem haiku poezije, pa mi je razkazala njeno zbirko haig (*haiga* je slika v tušu z dodanim *haiku*) ter podarila rokopis 20 njenih *haiku* pesmi, opremljenih s pojasnili posameznih, redko uporabljenih besed.

Neurje je, ko sva odhajala, doseglo vrhunec in brisanci niso utegnili sproti brisati vode z vetrobranskih stekel. »Malo bova vedrila.«, je

Shódo ustavil pred *karaoke* barom. Lokal je bil skoraj prazen, tistih nekaj gostov je, podobno kot mi, v baru le poiskalo zavetje pred dežjem. Kramljanje ob steklenici piva z lastnico lokala, ki je prisledla k naši mizi - gospod Shódo Aoki je v tem lokalu bil očitno reden gost, saj sta se pozdravila kot stara znanca. Gospo so zanimala podrobnosti iz življenja v tedanji Jugoslaviji, celo stanje verskih svoboščin, meni pa je pivo očitno razvezalo jezik, saj sem na nedolžno vprašanje o mojih osebnih verskih prepričanjih odgovoril: »Po rojstvu in vzgoji sem katolik, vendar ne verjamem v obstoj boga.« Shódo se je smejal: »V budizmu ni boga in s tem ni vira preprirov.« Buda je le prebujen človek in ne neko nadnaravno bitje, pred katerim bi morali trepetati in ponižno pasti na kolena, da bi bilo pripravljeno poslušati naše molitve. Ni verskih dogem, ki bi jih bilo potrebno slepo slediti, ni ničesar, v kar bi se morali spreobrniti. Je usmiljenje do vsega živega in medsebojna solidarnost, ki izhaja iz tega.

Dež je proti četrti uri zjutraj, ko me je JA3FTF pripeljal do hotela, nekoliko popustil, sunek vetra, ko sem izstopal iz avta pa mi je izpulil dežnik iz rok pa sem, ko sem štekel za njim, bil v nekaj trenutkih moker do kože. Ko smo se po zajtrku odpravili na ogled Kyota je veter že ponehal, iz oblakov je pa še vedno rahlo pršilo. Park, v katerem se nahaja »Zlati paviljon« (*Kinkakuji*) je, vlažen od dežja, »žarel« v neki prav posebni smaragdnozeleni barvi, celo svetloba se je zdela zelenkasta. *Kinkakuji* je 1950, kot je to opisal Yukio Mishima v knjigi »Zlati paviljon«, duševno neuravnovešeni budistični menih - novinec požgal do tal, kot spomenik neprecenljive zgodovinske vrednosti pa je v naslednjih

sedmih letih bil obnovljen do najmanjših podrobnosti. Med obiskom *Sanjyúsangendó* templja s čudovitim peščenim vrtom (pejsaž, kot neke vrste *mantra*, umetno napravljen iz peska in nekaj kamnov) je dež že ponehal, med obiskom *Kyomizudera* templja, (ki sem ga s slike na QSL kartici »poznal« že pred 25 leti) pa nas je s pastelno modrega neba že prijazno grelo sonce.



Zvečer mi je po telefonu Kumiko potrdila prihod cele družinice v Kyoto - po dopoldansek obisku Nare smo v programu imeli prosto popoldne. Seveda sem naslednje dopoldne nestrpno čakal, da smo absolvirali obisk Hyóryúji templja - najstarejše in najvišje lesene zgradbe na svetu, ki skriva v sebi 18m visok kip Bude ter sprehod po parku v Nari, z jeleni, ki tam prosto živijo in so toliko navajeni človeške družbe, da obiskovalce parka s priklanjanjem glave prosjačijo za priboljške. Porabil sem skoraj 1000 yenov (okrog \$ 10) za nekaj zavojčkov *senbei* slanih keksov in se komaj rešil črede jelenov, ki me je pričela spremljati. No, pa saj sem jim kmalu po tem, ko mi je keksov zmanjkalo, postal nezanimiv. ☺

Ko smo se zgodaj popoldne vrnili v hotel, me je na recepciji čakalo obvestilo, naj nujno pokličem v Osako. Kumiko mi je z zaskrbljenim glasom povedala, da je mala Akie to jutro dobila visoko temperaturo in prebavne motnje ter se opravičevala, ker morajo obisk preložiti. Seveda sem bil žalosten, in seveda me je, čeprav so tovrstne težave pri dojenčkih, ki šele ustvarjajo imunski sistem, zelo pogoste, skrbelo za šele nekaj tednov staro bitje. Na koncu smo se dogovorili za nekajdnevni obisk v Osaki 10. oktobra, pred mojim povratkom v Evropo. Skušal sem urediti zapiske (po končanem izletu je vsak od udeležencev bil dolžan, v mesecu dni napisati reportažo o izletu v japonščini), pa se nisem mogel zbrati k pisanju. Tudi zgodnja večerja v *tempura* restavraciji, ki sva jo obiskala z JA3FTF dva dni prej mi ni teknila. Čemerno sem žulil pivo v bifeju hotela, ko sta prisledla k mizi Ferjani Nabil, Tunizan iz Kartagine (tiste Hanibalove Kartagine, ki je pred dobrima dvema tisočletjima ogrožala mogočno rimsko cesarstvo) ter Turek (njegovo ime sem žal že pozabil) iz »moje« skupine. »Odpravljava se v disko, pojdi z nama!« sta me prepričevala. Nobeno izgovarjanje, da ne znam plesati ter, da sem prestar za disko, niso zalegla in ne vedoč, kam s seboj sem apatično vstal ter krenil z njima. Glasba v disku je bila *urusai* (neprijetno hrupna), z decibeli toliko »do daske«, da bi mi skoraj vrglo srce iz prsnega koša, gneča na plesišču, light show, ki me je slepil, pa značilen vonj cigarete, ki je krožila od ust do ust za mizico v kotu. Stopicanje in skakanje v ritmu glasbe me ni mikalo, pivo pa je bilo celo v primerjavi s cenami v hotelu

astronomsko drago. Turek in Ferjani sta izginila na plesišče ter se po kakšnih desetih minutah (ravno sem dokončal drugo cigareto) vrnila v spremstvu treh srednješolk, ne starejših od 15 ÷ 16 let v tipičnih srednješolskih uniformah (modro plisirano krilo, bele dokolenke in bela bluza z izvezenim emblemom šole). Moja tovariša sta se kmalu zapletla v klepet, jaz pa, z mislimi še vedno v Osaki, prižgal cigareto. »Ippatsu yaru ka?« me je nonšalantno, kot bi vprašala, koliko je ura, vprašala »moja« spremljevalka. Vprašanje me je presenetilo, ne toliko zato, ker je deklica bila četrto stoletja mlajša od mene, temveč, ker je ton bil vulgaren, kakršnega navadno uporabljajo prostitutke, ko nagovarjajo morebitne stranke. Angleški ekvivalent fraze bi bil »Wanna f*ck?«. Na tem mestu bi lahko napisal macho pravljičico o nepozabni noči med rjuhami, pa ne morem. Zmedel sem se, zamrmral »Dame desu...« ter se vrnil v hotel.

(Nadaljevanje sledi)

10. Tradicionalni Silvestrski SKED glasila »S5 Obalni«

Vse radioamaterke in radioamaterje vabimo, da si tudi letos krajšamo čas ob izteku leta ter si skupaj zaželimo najlepše želje za prihodnje leto 2007 na tradicionalnem Silvestrskem SKED-u ob 18.00 po lokalnem času.

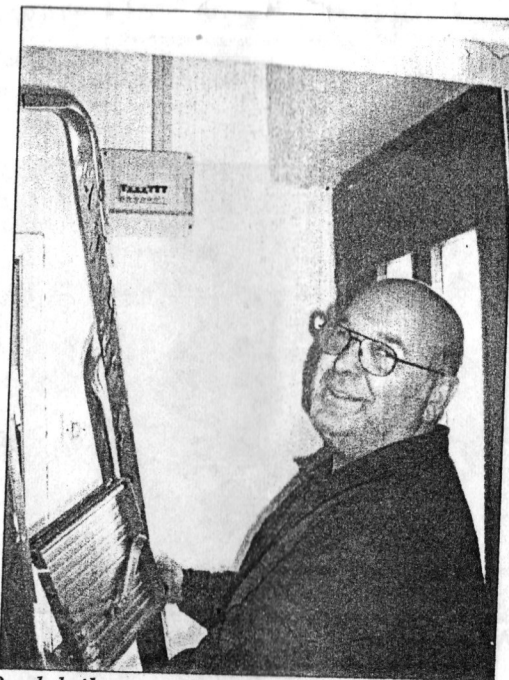
Delovne frekvence bojo
- 145.550 MHz FM (V44 ali S22 po starem)
- 3.615 +/- QRM

SKED bo vodila postaja S58W z vrha Slavnika (JN65XM). Zaključek bo Predvidoma v jutranjih urah novega leta.

V upanju, da se nas tokrat gospod Murphy ne bo spomnil, bo poleg ostale dvojne opreme poskrbljeno tudi za dodatni vir električne energije.

V imenu glasila S5 Obalni
S56RGA

DOGODKI, KI SO ZAZNAMOVALI LETO 2006 V PIRANSKEM RADIO KLUBU



Po dolgih mesecih nam je spet posvetila luč.



Field day – Radio Whiskey iz prtljajnika (junij 2006)

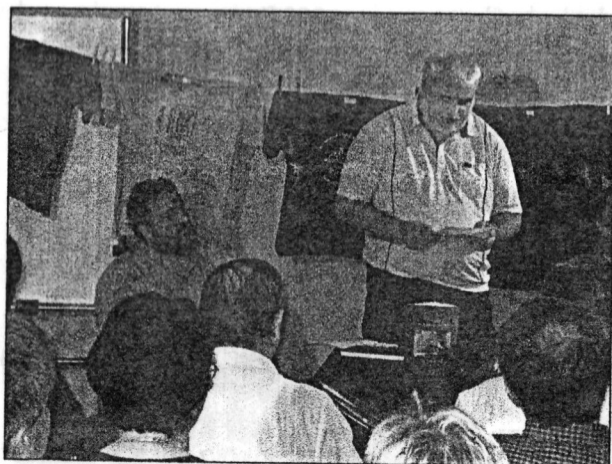


Robi in Mirko, svetilničarja (LH 2006)

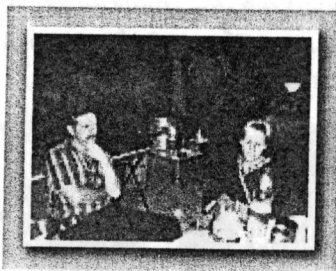
HNY 2007



Popoldne na svetilniku, ILHW 2006



*Po nekaj letih truda smo le uspeli izdati knjigo, ki
priča o 50 letih delovanja našega RK*



*Valter in naša draga prijateljica
Silva*



Občinska plaketa ob 50 letnici delovanja RK



Plaketa ZRS podeljena časopisu S50



*Najprej telegrafija, potem pa žurka. (Učimo se
telegrafije)*



*V piranskem klubu od nedavnega (ponovno) deluje
hitri packet ter dostop do interneta. Zadevo so
pred kakšnim tednom postavili Aleš (S56IAI), Tom,
(S56RSV) ter Maks (S53KP).*

